

Η ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΚΡΙΣ

ἢ

ΕΙΔΩΛΟΝ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΝ

(*Idolum diabolicum* Saus)

Τὰς παραδοξότερας μορφάς μεταξὺ τῶν ἐντόμων ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ὁμοιογένειαν τῶν ἀκρίδων, ἧτις ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀρθοπτερων. Ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσι μορφαί, ὧν ἄλλαι μὲν ὁμοιάζουσι πρὸς ξηρὰ κλαδία δένδρου τινός, ἕτεροι δὲ πρὸς φύλλα πράσινα, καὶ ὡς ἐκ τούτου δυσκόλως διακρινόμεναι τοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπικλήθηνται. Πραχδοξοτέρων δὲ μορφήν ἔχει ἡ ἐν Ἀφρικῇ ζῶσα ἀκρίς, ἧτις ὡς ἐκ τῆς λίαν περιέργου αὐτῆς μορφῆς ὠνομάσθη, ἢ πρὸς τὸν θεὸν ὀδομένην, ἐπιστημονικῶς δὲ εἰδωλον τὸ διαβολικόν, ζῶσα ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ. Ὅταν τὸ ζῶον τοῦτο ἐπικλήθηνται ἐπὶ τινος κλάδου, τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ, ὅπερ περικαλύπτουσι αἱ πολλὰς ἀρτηρίας φέρουσαι πτερυγίαι του, ὁμοιάζει πρὸς φύλλον πράσινον, οἱ δὲ μακροὶ αὐτοῦ πόδες πρὸς μίσχους φύλων, ἐνῆ τὸ σχῆμα ραβδίου ἔχον σιθῆος αὐτοῦ πλατυνόμενον πρὸς τὰ πρόσθεν ἀπιδροειδῶς φέρει ζεῦχος συλληπτηρίων ποδῶν. ὧν ἑκάτερος εἶναι ὠπλισμένος δι' ἰσχυρῶν ἀκανθῶν, καὶ δύναται νὰ κλείη ὡς περ τὸ ἔλασμα (λεπίδι) κονδυλομαχηρίου. Ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ κατασκευῆς τὸ μέρος τοῦτο ὁμοιάζει πρὸς καρπὸν φέροντα φύλλα καὶ ἀκάνθια. Τοιοῦτο σχῆμα ἔχουσα ἡ ἀκρίς αὕτη, ὅταν ἐπὶ κλάδου τινὸς κήθηται, περιμένει μεθ' ὑπομονῆς τὴν προσέλευσιν ἐντόμου τινός, ὅπερ ἀμέριστον ἀναζητεῖ τροφὴν ἐπὶ τῷ δένδρῳ, μὴ ὑποπευόμενον πως τὴν παρουσίαν τοιοῦτου ἐχθροῦ. Μόλις ὁμοῦ πλησιάζει τὸ δυστυχῆς τοῦτο ἐντομον, ἀμέσως συλλαμβάνεται· δὲ τῶν ἰσχυρῶν προσθίων ποδῶν καὶ καταβροχθίζει τὴν ἡσυχῶς ὑπὸ τοῦ διαβολικοῦ εἰδώλου. — Ἐν τῇ Ἀργεντινῇ δημοκρατικῇ ζῆ εἰδός τι ἀκρίδος, ὅπερ οὐ μόνον ἐντομα καταβροχθίζει, ἀλλὰ καὶ μικρὰ πτηνὰ, π.χ. κολύβρια καὶ ἄλλα.

M,

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ὅπως διατηρῶνται καὶ βλαστάνωσι καλῶς τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις ἡμῶν ἐντὸς γαστρῶν καλλιεργούμενα φυτὰ, ἀπαιτεῖται νὰ τυγχάνωσι πάντων τῶν ἀναγκαίων εὐνοϊκῶν ὄρων καὶ θεραπευτικῶν μέσων καὶ ὡς πρὸς τὸ πότισμα καὶ ὡς πρὸς τὴν λίπανσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς τοποθεσίας τῶν γαστρῶν κλ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνιστῶνται τὰ ἑξῆς :

1) Ἡ θέσις, ἐν ἣ εὐρίσκονται αἱ γάστραι, πρέπει νὰ εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ εἶνε ἐκτεθειμένα τὰ φυτὰ ὅσῳ τὸ δυνατόν πλείοτερον εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐκτὸς ὅταν πρόκειται περὶ φυτῶν βιούνητων ὑπὲρ τὴν σκιάν τῶν δασῶν καὶ ἀπαιτούντων προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ζῶου ἡλιακοῦ φωτός.

2) Νὰ πλύνωνται συχνὰ τὰ φύλλα διὰ τινος βεβρεγμένου σπόγγου, εἰς τρόπον ὡςτε ν' ἀπαλάσσωνται ἐκ τῆς ἀφθόνου κόνεως, ἥτις ἐπιστοιβάζεται ἐπ' αὐτῶν καὶ κλείουσα τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος παρεμποδίζει τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἀφομοιώσεως, τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς ἐξατμίσεως.

3) Χῶρος, ὅστις ὑπόκειται συχνὰ πυκνὰ εἰς ἀλλαγὴν τῆς θερμοκρασίας, δὲν εἶνε κατάλληλος πρὸς τοποθέτησιν φυτῶν. Οὕτω π.χ. δωμάτιον, ὅπερ δις ἢ τρεῖς μόνον τῆς ἐβδομάδος θερμαίνεται διὰ τῆς θερμάστρας, τὰς δ' ἐπιλοίπους ἡμέρας ἀφίεται ψυχρὸν, εἶνε ἀκαταλληλότατον πρὸς τοποθέτησιν φυτῶν.

4) Ἐπίσης δὲν πρέπει τὸν χειμῶνα νὰ τίθεται εἰς μέρος ἐνθα σχηματίζονται ρεύματα ἀέρος· καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ οἰκίματος, ὅταν ἡ θέσις εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἀνοιγομένων τῶν ποραθύρων διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀερισμοῦ νὰ σχηματίζονται ρεύματα ἀέρος, πρέπει νὰ ἀπομακρύνωνται ἐκεῖθεν τὰ φυτὰ.

5) Ἡ γεινίασις ἐστιῶν, θερμαστῶν, φωτοβολίδων τοῦ ἀεριόφωτος, εἶνε πρόξενος μεγάλης βλάβης ἕνεκα τῶν ἀναδιδομένων ἐξ αὐτῶν ἐπιβλαβῶν ἀερίων.

Διὰ τῶν ὄρων τούτων συνσυσταζομένων μετατακτικῶς καὶ ἐπαρκοῦς ποτίσματος διατηροῦνται κάλλιστα τὰ φυτὰ, ἀναπτύσσονται δὲ μετὰ ζῶη-
 ρότητος. Γ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πλασμολύσις τῶν βακτηρίων — Διὰ τοῦ ὀνόματος πλασμολύσις δηλοῦσιν οἱ φυτολόγοι τὸ φαινόμενον, ὅτι τὸ πρωτόπλασμα τῶν φυτικῶν κυψελλίδων ἢ κυτταρίων, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἐπίκειται ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τῆς κυψελικῆς μεμβράνης, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν οὐσιῶν, αἵτινες δύναται νὰ περλαμβάνωσιν ὕδωρ, π.χ. ἀπορρευτώσεων ἀλάτων, ἐν πρώτοις ἀποχωρεῖ ἀπὸ τινων μόνον θέσεων ἀπὸ τῆς μεμβράνης, ἀκολούθως δὲ πανταχόθεν ταύτης, καὶ σχηματίζει ἐν τῇ κέντρῳ τῆς κυψελίδος σφαιρίον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ βακτήρια ἀνήκουσιν εἰς τὰ φυτὰ, ὅπερ εἰσέτι δὲν εἶνε γνωστὸν τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες θεωροῦσι ταῦτα ὡς μικροσκοπικὰ ζώφια, πρέπει νὰ δεικνύωσι καὶ ταῦτα τὸ ἔνθα τῆς πλασμολύσεως φαινόμενον. Τοῦτο ὁμοῦ εἰσέτι δὲν εἶχε παρατηρηθῆ ἐν αὐτοῖς, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιστεῖετο, ὅτι τὰ βακτήρια δὲν εἶνε πλασμολυτικά. Ἐσχάτως ὁμοῦ ὁ κύριος Ἀλφρέδος Fischer ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἐπιχειρίαν τῆς Λειψίας, ὅτι τὰ βακτήρια